

naša zvezda

Ki živiš in kraljuješ . . .

Kristus je premagal skušnjavo in greh, pekel in smrt, satana in svet.

Vstal je, živi in kraljuje.

Odrešil nas je vsega zlega, odprl nam vrata do vsega dobrega.

Vrnil nam je milost, belo oblačilo duše, otroštvo božje, dediščino božjo, Boga samega.

Si vstal z Njim, brat? Si v njem bogat?

Imaš milost posvečujočo?

»Ti, ki so oblečeni v bela oblačila, kdo so in odkod so prišli?«

»To so tisti, ki so prišli iz velike bridkosti (iz hudih bojov) ter oprali svoja oblačila in jih očistili s krvjo Jag-njetovo« (Raz. 7, 13-14).

Zmaguješ v boju s skušnjavo in grehom, s smrtjo in peklom, s satanom in svetom?

»Kdor zmaga, bo tako oblečen v bela oblačila in ne bom izbrisal njegovega imena iz knjige življenja, in priznal bom njegovo ime pred svojim očetom in pred njegovimi angeli,« govori Gospod (Raz. 3, 5).

Imaš še milost, brat?

Kaj imaš, če milosti nimaš?

V evangeliju na belo nedeljo nam je Gospod razodel novo skrivnost, kako priti spet do belega oblačila, če smo ga bili omadeževali ali izgubili.

»Mir vam bodi! Prejmite Svetega Duha; katerim grehe odpustite, so jim odpušteni (Jan. 20, 23).«

Opravil si »šolsko« velikonočno spoved.

Povej, kdaj boš šel spet spovedi?

Morda šele ob prihodnji »šolski« spovedi?

Povej, zakaj tako? Povej!

Ce je Gospod dober, zakaj si ti hudoben?

Ce se je Gospod boril, zakaj se še ti ne z Njim?

Ce Gospod živi in kraljuje, zakaj še ti ne z Njim?

V belih oblačilih hodimo!

Za belo oblačilo duše se borimo!

Uniforma je Kristusovih učencev —

vseh tistih, ki so z Njim vstali,

ki z Njim zmagujejo,

ki z Njim živijo in kraljujejo.

P. Vrtovec S. J.

Jutranji, opoldanski in večerni zvon

Trikrat na dan nas pozivlje zvon, naj se spomnimo Matere božje in molimo »Angel Gospodov«. Po vsem katoliškem svetu, starem in novem, se glasi to zvonjenje. Kdaj, zakaj pa je nastalo? Vprava stiska naših dedov ter sploh jugoslovanskega ljudstva je dala povod. Bili so takrat strašni turški časi. Naše dežele so nepopisno trpele. Svetna gosposka je bila brez moči. Tedaj so se balkanski kristjani obrnili v Rim za pomoč. Papež Kalikst III. je res gmotno podprl krščansko vojsko, ki je slavno zmagala pred Belgradom l. 1456: junak Ivan Hunjadi je poveljeval, svetnik Ivan Kapistran pa je s križem v roki vojake navduševal. Obenem pa je sivolasi papež ukazal trojno zvonjenje v čast Materi božji z opominom, naj bi se kristjani trikrat na dan spomnili največje skrivnosti: ućlovećenja.

Turški časi so že davno za nami; pač pa grozi zdaj še dosti večja nevarnost ne samo nam, ampak vsemu svetu — brezbožni komunizem. Predvsem mu je napoti katolicizem. Naj bi Mati božja dala nam katoličanom moć in vztrajnost v tem boju! Tega jo prosimo ob angelovem zvonjenju!

Obnovimo, poživimo lepo krščansko navado, da sklenemo k molitvi roke, ko zadoni jutranji, opoldanski in večerni zvon! Zaveži se najprejsam, da boš molil, ko boš zaslišal zvon, pa najsi bo to na ulici, igrišču ali kjerkoli. Potem pridobivaj še svoje tovariše za to.

Zbog navade bi se utegnila v to molitev vtihotapiti raztresenost, razmišljeno. Zato molimo zbrano in s premislekom in prosimo pri prvem odstavku:

o Marija, izprosi nam mladim živo vero, ki vse premaga — pri drugem:

o Marija, izprosi nam mladim trdno upanje, ki nikdar ne omaga — in pri tretjem:

o Marija, izprosi nam mladim junaško ljubezen do Boga!

Stane:

Materi

*Glej, nebeška Mati,
pred teboj zdihujemo,
ko na strmi poti
trudni omagujemo.*

*Glej, nebeška Mati,
srca ti darujemo
in mladost ti svojo
posvečujemo.*

*Glej, nebeška Mati,
in še to te prosimo,
daj, naj vedno v srcu
Jezusa ti nosimo!*

Dijak, ne govori Ne govori, prosim te

- O svojem čtivu: »Saj nisem več otrok!«
O svojih roditeljih: »Zaostala sta.«
O svojem delu: »Briga me!«
O svojih zabavah: »Človek živi samo enkrat.«
O svoji prihodnosti: »Sreča me ne bo zapustila.«
O drugih ljudeh: »Samí naj gledajo!«
O svojih slabostih: »Moj temperament je tak.«
O svojih napakah: »Presezajo moje moči.«
O svojih neuspehih: »Usoda je tako hotela.«
O svoji molitvi: »Nimam časa.«

—:—

- O verskem življenju: »To je za duhovnike.«
O ljubimkanju (flirtu): »Saj ni nič hudega v tem.«
O navdušenju: »To me je minilo.«
O svojem nasprotniku: »Tepec je.«
O svojih podlostih: »Vsi tako delajo.«

O javnem delovanju: »Človek se ne sme v nevarnost spraviti.«
O smrti: »Mislimo nanjo čim manj!«

—:—

To in tako govorjenje ubija krepost, prizadevanje, ljubezen, dušo.

To so gesla apatičnih, nekoristnih ljudi — lahkoživcev.

Zatorej: Ti ne takó!

Ali je res šele Luther dal sv. pismo ljudem v roke?

V kratkem dobimo Slovenci nov natis Dalmatinove Biblije v modernizirani slovenščini. Dalmatin je naredil svoj prevod iz večine po Luthrovem nemškem prevodu iz leta 1545. Ob tej priliki se spet spominjamo starega očitka protestantov, češ šele Luther je dal sv. pismo ljudem v roke, pred njim ga ljudje niso brali, ker jim ga katoliška Cerkev ni dovoljevala. Kaj je na tem resnice?

Resnica je ta, da so Nemci že pred Luthrom imeli 14 krat natisnjeno sv. pismo v svojem jeziku in prevodu.

Drugo dejstvo pa je tole: Pošteni protestantje sami priznavajo, da je bilo sv. pismo v katoliškem srednjem veku — torej davno pred Luthrom — najbolj brana knjiga. Takole piše luterški stolni prošt Skogvard-Peterson v svoji l. 1931 izdani knjigi: »Sveto pismo v dobi 1000 let:« Komaj so v kateri drugi dobi ljudje tako s sv. pismom živeli kakor so v srednjem veku... Mi raztreseni in razmišljeni novodobniki si komaj moremo predstavljati, kako močno so bile misli vodilnih mož srednjega veka obrnjene in zatopljene v sv. pismo. Ne le, da so ga vsak dan brali, da, še po večkrat na dan, ampak so umeli tudi tako redko umetnost premišljevanja v prebranih vrsticah... Na koncu pa luteranski pastor takole izraža svojo misel o nekdanji priljubljenosti sv. pisma: »V naši dobi, ko se tiska toliko knjig, ljudje berejo vse vprek, nekateri knjige kar požirajo, ne da bi jih prebavili; v sred-

njem veku pa so skoro vsi ljudje čitali samo eno knjigo, in ta knjiga je bila sv. pismo.«

Katere junake slavi današnja mladina?

Nedavno tega je na Dunaju umrl Hugo Meisl. Bil je vodja dunajskih nogometašev. Imel je velikanski pogreb: dospeli so venci z vseh strani sveta, isto tako odposlanstvo iz inozemstva, ob grobu ni hotelo hvalospevov biti ne konca ne kraja.

K temu pompu pripominja avstrijski krščansko-socialni časopis tole: »Šport je popularnejši kakor pa umetnost. Nogomet srcem bližji kakor pa kaka Mozartova sonata. Meisl je bil narodni junak. Mozart ne pomeni tistim tisočem in tisočem mladih ljudi, ki so se pogreba udeležili, nič. Imeli smo precej kulturnih delavcev in ustvarjalcev, ki so za narod in človeštvo več storili kakor ta športnik, pa jih je na grobišče spremljala le peščica ljudi, in v časnikih se niti od daleč ni poročalo o njih s tako retoriko, s kakršno poveličujejo danes delo organizatorja telesnih vaj. Časniki prinašajo cele stolpce imen pogrebcev, objavljajo na dolgo in široko nagrobne govore na »vélikega Avstrijca«; človek bi mislil, da je to bil kak drugi Radetzky ali pa celo nov Schubert. Kaj še! Bil je to starejši nogometaš, in še celo Nenemec. Ne tajimo njegovih zaslug — saj je z vso dušo poveličeval narode spoprijateljajoči vpliv športa in vsemu svetu oznanil čudovito spretnost avstrijskih športnikov — ampak vse to ni prav za prav nič v primeri s tem, kar je doslej Avstrija imela duševnih velikanov. Velicina Avstrije tudi za naprej ne bo temeljila v nedoseženih točkah svojih junakov mišic — kako hitro mine slava teh mož! — ampak v delih, ki so vredna nesmrtnih imen njene zgodovine, pa naj pri tem mislimo na princeva Evgena ali Beethovena, Grillparzerja, Hofmannsthal. Zato svarimo našo mladino, naj junakov ne zamenjava.«

Kako se je Marijan odločil

Dobre volje hiti Marijan v šolo. Poskakuje zdaj z desno, zdaj z levo nogo na cestni rob in nato v cestni žleb. Ni lahka taka hoja, ali Marijanu očitno ugađa. Njegov sveži obraz žari in njegove oči se svetijo kakor sončno pomladansko nebo. Golaglav gre, in nagajivi vetrič mu je razposajeno razkuštral lase.

Nenadoma šine lahna plahost čez Marijanov obraz. Hitro krene v stran, kakor bi iskal poti, da bi zbežal. Toda že stoji pred njim Lovrač, nezaželeni tovariš. Bil je že nekaj let starejši od Marijana in že davno ne bi smel več sedeti v drugem gimnazijskem razredu. Kar nista mogla priti v razgovor. Zato začneta pri vremenu, ki tudi mladini pomaga iz zadrege. Vrh tega pa je to jutro tako razkošno lepo, da je pohvalna beseda čisto primerna.

Polagoma pa skuša Lovrač obrniti pogovor drugam. Govori v skrivnostnih namigavanjih. Končno vpraša svojega spremljevalca: »Ali me razumeš?« Marijan mu odgovori: »Govoriš jasno kot sajasto steklo! Kdo naj te razume!« Porogljivo mu oderne Lovrač s poželjivim pogledom: »Če bi bil že vpeljan v to zadevo, bi me že razumel. To bi pa že moral vedeti, saj nisi več otrok! Ali naj...«

Plask! odjekne udarec z aktorko z Lovračevega hrbta. Toneje je dohitel svojega tovariša in se mu tako prijateljsko javil. S svojim živahnim pripovedovanjem je prekinil prejšnji razgovor. Marijan koraka z njima, a njegove misli so drugod.

Svetel sij njegove duše je zasenčil temen oblak. Tesno, dušeče čustvo ga objame. Skrivaj pogleduje Lovrača. Prav za prav se mu je zdelo kar imenitno, da je zadnje čase le-ta z njim pogosto govoril. Lovrač je bil na glasu kot izvrsten telovadec in njegova beseda je precej zalegala med tovariši. Sicer pa vesel tega prijateljstva ni bil bog ve kaj. Četudi je bil Lovrač vedno prijazen z njim, vendar ni bila ta prijaznost nikdar pri-srčna. V njegovem bledem obrazu je tičal poseben izraz. Toneje je trdil, da je Lovrač prikrit. Ali je bilo tudi to prikrilo in hinavsko, da je malo prej tako važno govoril? Morda pa le ni bilo nič slabega? Zares, mar nima Lovrač prav, ko meni, da ni več otrok?

Začetek pouka zbudi v Marijanu druge misli. Pred veliko nočjo je in šolske ure z neprestanim spraševanjem so sicer precej dolge, toda ne dolgočasne. Kar oddahne si, ko napove zvonec konec zadnje ure.

Na poti domov se spet srečata z Lovračem. Le-ta je dobre volje. Dopoldan ni bil »na vrsti« in tudi latinsko nalogo, ki jim jo je profesor vrnil, ni pisal za »cvek«. Brž ko prideta na samotno pol, se Lovrač naglo ozre okrog sebe in kar naenkrat zastavi vprašanje: »Ali naj ti zdajle povem?« Ves žehli v žgoči poželjivosti. Laskajoče se besede polzijo v Marijanovo dušo in mamijo iz nje radovednost. Kakor skrivaj podtaknjena žerjavica grozi, da bo vnela požar. V Marijanu se nekaj zgane. Noče biti več otrok. Skoraj že odgovori: »Seveda, povej!« Tedaj pa se mu naenkrat utrne v duši spomin, svetel kakor sončni žarek, ki prodre temno steno oblakov. Lica mu spreleti vročica.

Odkod odpad od Cerkve in sploh od vere.

O tem se je tudi pri nas že dosti pisalo, zlasti v raznih letnikih Rimskega katolika, Katoliškega obzornika in v dosedanjih 30 letnikih Časa; seveda pa tudi v naših verskih listih, kakor v Bogoljubu, Glasniku presv. Sreča itd. Kateri so torej poglavitni vzroki verskega odpada? Največkrat pomanjkljiva verska vzgoja. Kdor ni bil v svoji družini že kot otrok dobro in trdno versko vzgojen in poučen, ta ob času skušnjave le prehitro omahne in odpade. Kdor se je verskih resnic samo iz knjig učil v osnovni in srednji šoli, ali kdor samo iz katekizma vé, kaj je sveta Cerkev, pa se ni že od mladih nog udeleževal službe božje ob nedeljah in praznikih, ta kmalu, ko ga šola več ne sili ali nadzoruje, vse versko življenje zanemari in opusti. Nekaj pa je tudi takih, ki so sicer dobili v svoji družini v mladih letih dobro versko vzgojo, pa se pozneje niso hoteli nič več učiti, misleč, da verske resnice že dovolj znajo in poznajo — tudi taki zbog svoje nevednosti niso kos verskim zapeljivcem, pa se dajo takoj zbegati, ko slišijo kak ugovor zoper Cerkev in vero. Dan za dnevom pogrevajo brezbožniki stare očitke zoper Cerkev, češ da je imela slabe papeže, nevredne duhovnike itd.; kdor kaj dobrega čita, vé, da sta v Cerkvi božji in človeški element in da sveto Cerkev vodi sveti Duh pa tudi slabotni ljudje — in bo torej vedno znal razločevati!

Odkod črpajo novopoganske vere svojo moč?

»Pride čas, ko zdravega nauka ne bodo prenesli, temveč... bodo ušesa odvrčali od resnice, obračali pa se k bajkam.« 2. Tim. 4, 3. Že davno torej je bil sveti Pavel v pismu na Timoteja napovedoval to, kar se zdaj godi: v Nemčiji n. pr. so premnogi zavrgli krščanstvo in rajši verujejo v staro, že davno premagano in pozabljeno bajeslovje, v boga

Wuotana in njegove tovariše. Ta »vera« se ni rodila iz potrebe, privlekli so jo na dan iz knjig ljudje, ki so potrebovali sredstva za agitacijo in za odpad od krščanstva. Pa kako, da more taka agitacija uspevati? En odgovor je dal nemški novinar Viljem Stapel v svojem časopisu »Deutsches Volkstum« (december 1936): »Ta novopoganska nemška vera živi od polemike, t. j. od napadanja. Da ni krščanske cerkve, zoper katero »se bori«, nova vera ne bi mogla živeti. Napadanje pa ljudi mika in zabava. Torej živi to novopoganstvo izključno na račun krščanske resnice in je potemtakem pravi pravcati zajedavec na telesu krščanstva. Ljudi je treba neprestano razburjati, hujskati; treba je vedno novih senzacij. Čim več senzacij prinaša polemika, tem živahnejša je videti nova dozdevna vera. Seveda je vsa tista živahnost le navidezna. Zakaj senzacija ni hrana za duše, ampak le neprestano vzbuja in dela novo, umetno lakoto. Le to, kar trajno zadovoljuje človeškega duha, je kruh življenja. Po tem se spozna resnica in — bajka.«

Politični voditelj Kitajske slavi krščanstvo.

Pred kratkim je Čang kajšek tole govoril kitajskim študentom: »Kdor nima vere, je podoben mornarju brez kompasa na širokem morju. Življenje brez vere nima nobenega smotra. Kdor ne razmišlja o veri, ne more razumeti, kaj je pravi smoter življenja; tak človek živi brez cilja tjavendan, ne da bi mogel kaj večjega doseči. Samo vera usposobi človeka za boj, za doseg končnega cilja. Zdaj, ko ste napravili svoje izpite, vas vprašam: Ali veste, kaj je krščanstvo? Krščanstvo je vera, ki ima pred očmi končni cilj, a ki je tudi trdno odločeno, da ga doseže. Jezus Kristus, ustanovitelj te vere, je bil »revolucionar« s svojim pojmovanjem življenja in družbe. Dal je zgled, zakaj prav za prav človek živi...«

Janez: Meditacija

*In si mislim takole čez dan,
ko nisem od mrzlih misli obdan:
ta mi je brat in ta mi je brat
in vsak človek je od Boga bogat.*

*Včasih čutim skoz stene vseh src utripe,
vseh božjih otrok žalostne hipe;
in čutim, da je ena ljubezen nad nami,
da nismo sami, da nismo sami.*

*Da smo od vsega sveta le ena družina,
da je nad nami vsemi nebeška modrina,
da je nad nami vsemi nebeška Mati.
In sem vesel med brati.*

Moskva—Poznanj. Dne 7. februarja t. l. se je v Moskvi pričel svetovni kongres brezbožnikov. Udeležilo se ga je, kakor poročajo, nad poldrugi tisoč odposlancev iz vseh dežel sveta. Voditelj ruskih brezbožnikov Jaroslavskij je izglasil to geslo: »Mi hočemo vse cerkve vsega sveta zažgati, da bodo zgorele v enem samem ognjenem morju. Naš brezbožniški pokret je postal velikanska sila, ki bo uničila vsako verstvo. Moramo pa to našo silo še podkrepiti. Služabniki vseh verstev naj le vedo, da jih pred uničenjem ne bo obvaroval noben Bog, noben svetnik, nobena molitev.« Nasproti temu satanskemu sovraštvu tudi katoličani ne drže križem rok. Povsod pripravljajo odločno obrambo, ki naj odbije napad. Posebno pomemben bo svetovni kongres v proslavo Kristusa Kralja v dnevih 25. do 29. junija t. l. v Poznanju na Poljskem, tako rekoč pred vrati Moskve. Saj je Poljska soseda Sovjetije. Poljski kardinal Hlond, ki stoluje v Poznanju, pa kardinal Innitzer (Dunaj) ter Verdier (Pariz) bodo predsedovali. Svetovni katoliški kongres v Poznanju bo dal znamenje za organiziran svetovni odpor katoličanov proti nezaslišanemu barbarstvu in tiranstvu sovražnikov Boga samega.

Kot v precepu bojazni in jeze bruhne iz sebe: »Tega mi mati ni povedala, tudi ni treba, da bi mi povedal ti!«

Rdečica mu zalije obraz, zastrmi pred svojo lastno besedo. Potem pa zdirja brez pozdrava naravnost domov. Njegovo srce tolče od razburjenja. Čuti sicer ponos zastran svoje pogumne besede, občuti jo kot zmago, vendar moti njegovo veselje nedoločno čustvo, da li ni zinil kaj neumnega. Se ni morda osmešil? Ali ga ne bo Lorrat pred tovariši sramotil?

Živahen pozdrav sestre, ki mu odpre vrata, komaj opazi. Takoj steče v svojo sobo. Naglo odloži knjige, sede k mizi in zagrebe glavo v dlani. Nato poišče njegov pogled sliko umrle matere. Kako ljubeznivo in vzpodbujajoče ga gleda mati! Ali ni bila prav taka takrat, ko mu je govorila nepozabne besede? Še danes so živo vtisnjene v njegovi duši.

Bilo je, ko se je pripravljaj na prvo sveto spoved. Dolgo in prisrčno je molil pred domačim oltarčkom za dobro spoved. Skrbno je premislil posamezna vprašanja pri izpraševanju vesti. Ko je prišel do 6. zapovedi, ni vedel, kako se je naj loti: V zadregi je šel k mami. Jecljaje ji je stavil vprašanje. Tedaj položila ona kot v blagoslov svojo roko na njegovo glavo in mu pravi: »Ljubi Marijan, tega ti nisi napravil in z božjo pomočjo tudi nikoli ne boš.« Kako ljubo in zaupljivo ga je pri tem pogledala! V njegovi duši so vzbudile njene besede blaženo radost. Zaupanje matere ga je osrečilo.

Komaj dve leti pozneje je umirajoča mati govorila podobne besede. Z neke poti se je vrnila domov bolna, zelo bolna. Komaj je še mogla govoriti. Ko je prišel duhovnik in je prejela

sveto popotnico, je poskušala svojemu Marijanu še nekaj povedati. O, bilo je bolj momljanje kot govorjenje; bile so to poslovitne besede — za vedno. Marijan jih je komaj razumel. Le besede: »Ostani čist! Varuj se slabih tovarišev!« so se mu kot dragocena zapuščina vtisnile v dušo.

Ko je kmalu potem mati umrla, ga je dobri duhovnik ljubeznivo tolažil in opominjal, kako naj spoštuje zadnjo materino besedo. »Ne pozabi,« je dejal, »ljuba Mati božja je tudi tvoja mati. Ona pričakuje od tebe isto, kar tvoja umrla mamica. Moli rad k prečisti Devici Mariji. Materinsko te bo čuvala!«

V vse te spomine se sedaj vrira domotožje in vroče hrepenenje po materi. Solze zalijejo Marijanu oči in v jedki žalosti za prerano umrlo mater mu ustnice zašepečejo: »Mati, mati!«

Sedaj ve, kaj je mati hotela. Ve tudi, da je ona z njim zadovoljna. Zdi se mu, kot bi jo slišal reči: »Prav si ravnal, Marijan!« To ga pomirjuje. In medtem ko se še na pol v solzah nasmehne sliki umrle mamice, hitijo njegove misli k Materi vseh mater. Iz čistega srca prikaplja iskrena molitev, ki jo zna že od prvih otroških let: »O gospa moja, o mati moja, spomni se, da sem tvoj...«

Z novim pogumom vstane. Z božjo pomočjo hoče ohraniti čistost srca za vsako ceno.

Tako se je Marijan odločil!

(Iz knjige H. Grünewald S. J.: Die chinesische Vase. — Skizzen aus dem Schülerleben, 1932. — Verlag J. Giesel, Hannover.)

Fanta s farme

Povest iz zapuščenega kota Vaccaria

(Dalje.)

»Tega zares ne vem. Vendar se mi zdi resnično, da sva šla po trdi, kamniti podlagi.« — »Čudovito,« je dodal čez nekaj časa, »da je steza tako močno izhojena!«

Armand je skušal še globlje prodreti v tovarišve misli. Robert pa ni več odgovarjal. Tako je utihnil tudi deček in utrujenost ga je obšla.

Čez nekaj časa pa je sam Robert prekinil molk: »Ali si ti videl Felisberta?« ga je šepetaje vprašal.

Začudeno ga je pogledal deček; tudi on je pravkar mislil na umorjenega brata. »Da,« je odvrnil skoraj na glas in se ustrašil svojega lastnega glasu, nato je tiše nadaljeval: »Oče in jaz sva stala baš na pragu, ko je hlapec prinesel sporočilo. Takoj smo se odpravili tja. O, Robert, strašno je bilo! Komaj sem mogel pogledati tja, tako grozno so ga pohabili!«

»In sta ga vidva nesla domov?« Roberta je bilo kar groza.

»Oče ga je hotel dvigniti. Pa ni šlo, ker so mu bile mrcine razparale trebuh. Vse je kar vrelo ven. Tedaj je poslal hlapca, ki naju je bil privedel tjakaj, po nosilnico. On in oče sta nato odnesla Felisberta domov.«

»In mati? Ali je že kaj vedela, preden sta vidva prišla z njim domov?«

»Ničesar ni še vedela, ko smo se bližali domu, je bila mati na dvorišču in čim naju je zagledala z nosilnico, je že začela stokati. Oče je za hip obstal; ona pa je morala ta čas že vse razumeti, zakaj, kaj se je zgrudila. Ona sploh ni nič več videla Felisberta. Oče ga je dal po dveh hlapcih, ki prenesti nazaj, tja, kjer smo ga bili našli. Ondi so ga tudi pokopali. Dejal je, da bi mati umrla, če bi videla takšnega Felisberta. Čim bi se spet zavedela, bi gotovo zahtevala Felisberta. Zato je bilo bolje, da ga koj pokopljejo. Hlapci so ga zavili v plahte in ga zagreblili brez krste. Izmed nas ni smel biti nihče zraven. Vsi smo morali ostati pri materi, ki je obležala ko mrtva.«

Robert se je stresel. Groza ga je bilo. Danes še takole čvrsto tekaš okrog, jutri pa že ležič na skrivaj pokopan ko kaka žival! V glavi se mu je zasvetila misel, da bi kmalu tudi njega kaj takega doletelo.

»Mati pa,« je Armand poročal dalje, »je bila ko blazna, ko se je spet osvestila. Očeta je klela. Robert, strašno je bilo poslušati! Rekla je, da je vsega kriv oče, da je on morilec. Slednjič se je oče

tako razjezil, da je odšel z doma in jo pustil samo z oskrbnico. Fantje smo morali iti vsi z njim in drug za drugim smo mu morali priseči, da bomo maščevali Felisberta. Še preden je bilo pol dne, smo šli nato vsi k Barbalhu, ki je sklical še sosede.«

Robert ni hotel ničesar več slišati. Ni ga več zdržalo na trdem sedežu. Moral se je premikati, da bi se iznebil strahote. Da bi se raztresel, je splezal vrh gomile in oprezoval na ono stran, dali je s tega mesta vidno taborišče Bugrov. V nejasnih obrisih je mogel opaziti nekaj kurišč, a le, če se je povzpel na prste. Armando je splezal za njim. Vendar se mu ni posrečilo, da bi videl preko visokega trsja. Premajhen je bil še. Medtem se je Robert spustil po drugi strani pečine nizdol in je previdno preiskoval tla med pozibavajočim se trsjem.

Ni mu bilo toliko pri srcu, da bi našel kako pot; na to že dolgo ni več mislil, da bi vodila tu kaka pot na ono stran. Ko je pa mahoma začutil, da je stopil na trda tla in se mu je še posrečilo, da je napravil nekaj korakov, ne da bi se voda doteknila čevljev, ga je prevzelo ko v vročici. Zazdelo se mu je, da je odkril tisto, kar so vsi drugi zaman iskali in radi tega odkritja je pozabil na vse druge misli.

Po ozki stezi se je tipaje pomikal naprej. Najprej je držala steza nazaj, nato je napravila več ovinkov in slednjič je vodila navidezno kar naravnost v taborišče spečih sovražnikov. Zmagoslavje in veselje je prevzelo Robertovo dušo. Ali bo oče zijal, ko mu bo prinesel to veselo vest! — Tedaj je zaslišal, kako ga je nekdo napol vprašujoče, napol vriske poklical po imenu. Mahoma je stopila v kričeči luči predenj zavest, da je zdaj vse odvisno od edinega vprašanja: »Ali bom molčal? Ali bom to izdal?« In še Kika je nenadoma v duhu ko živega zagledal pred seboj in ko plamteč ogenj mu je zagorelo v prsih: mičurnost se je borila z dolžnostjo!

A le za trenutek je zdvajal. Spet je zaslišal vprašujoči Armandov klic tik ušes. Robert se je moral vrniti, da bi mu deček ne začel slediti, da ne bi vsega razkril ali radi svoje neizkušenosti zašel v nevarnost.

»Pot si našel!« je koj izbruhnilo iz Armanda, pa tako, da je bolj potrdil besede ko vprašal.

»Tu sem ti ne moreš,« se mu je izognil Robert, »pogreznil bi se; le tu pa tam...«

»Ne, to je pot!« je deček odločno vztrajal, saj mu je Roebertova zmedenost le še potrdila misel, da ima prav. »Steza drži vendar naprej, sicer se ti ne bi bil tako naglo vrnil! Videl sem te, kako si varno stopal.«

Robert ni računal s tako dečkovo zvitostjo. Za hip je bil osupel. Nato pa sploh ni več dvomil.

»Ti si našel stezo k taborišču! Brž bom poklical očeta!« In že je hotel splezati z gledišča in odhiteti.

Robert pa je že premagalo samoljubje.

»Ti nisi našel dohoda, marveč jaz; ali razumeš! In samo jaz bom to sporočil drugim!«

S tem je odhitel nazaj za ostalimi. Deček pa mu je sledil koj za petami.

Farmerji in hlapci so deloma že nehali iskati. Tu in tam se je v brezdelju že sklenil krožek onih, ki so bili razsrjeni in vzburjeni. Ribeiro je bil tisti, ki so o njem vsi šepetali, ki so nanj stresali vsi svojo jezo.

Sam lovec na Indijance je hitel od tega do onega. Spet in spet pa je bil razočaran v svojem zaupanju, da še ni vse zaman. Če bo danes izgubil igro, bo izgubil veliko; morda bo celo ob prijateljstvo svojih tovarišev, morda ob vse. Potegnili so ga v svojo skupino in ga prisilili, da jih je moral poslušati:

»Ali veš, da smo izgubljeni, če ne pridemo kmalu na ono stran?«

»Pa kaj morem jaz za to, če ne najdemo dohoda! Na vsak način je kak dohod tu! Saj so tudi rdečkarji prišli tja čez; saj sem jih sam videl!«

»To nam ne pomaga niti za korak dalje,« so mu porogljivo odvrnili. Nekdo pa je grozeče nadaljeval: »Ti si naš vodnik, pa si nas napačno vodil. Vodil po potih, ki jih sam nisi poznal, pa si se delal, ko da jih poznaš! Če bomo prisiljeni vrniti se, ko se bo že dani, bodo rdečkarji ko nič opravili z nami. Nam je mogoče le počasi napredovati, oni pa poznajo sleherni kotiček in ovinek. Mi potrebujemo ure časa, da najdemo pot nazaj. V tem času pa nas morejo divjaki s svojimi puščicami izlahka zahrbtno postreliti.«

Lovec na Indijance se je to pot spet raztogotil. »Če boste tod okoli samo postopali in lenarili, ni treba, da stlačite vso krivdo v mojo bisago!« je vzrožil, a je s tem svoje ljudi le tem bolj razdražil; planili so nanj na isti način.

»Vi nam ne boste dajali niti najmanjših predpisov, razumete, Ribeiro?« ga je nekdo nahrulil. Drugim je bilo jasno brati z obrazov, da soglašajo s tem, kar je oni govoril. Ribeiro je bil v težavnem položaju.

V tem hipu ga je nekdo prijel za roko. Ko blisk se je okrenil Ribeiro. Pripravljen je bil, da pobije slehernega, ki bi se ga upal dotekniti. Ko je zagledal Roberta, se je skoraj razveselil, saj je dobil človeka, ki se bo nanj brez posledic razsrdil. Ne da bi ga počakal, kaj mu bo fant povedal, ga je, grdo preklinjajoč, s svojo robato roko čofnil po obrazu.

Robert je vzplamtel. Ves besen in osramočen je planil na očeta. Drugi farmerji so priskočili in le s težavo se jim je posrečilo, da ni oče zadavil Roberta.

»Naša Zvezda«

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo p. V. M. Vrtovec S. J. Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane: celoletno 1936/37 za oba dela 30.— Din, celoletno 1936/37 za en del 15.— Din, posamezna (ločena) številka po znižani ceni za dijake . . 50 par.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tisk. Jugosl. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).